

[Kai Moltke.]

Man behøver ikke at have ret megen fantasi, når man ser en omsætning af et sådant format, til at erkende, at der står meget stærke, centraliserede og velorganiserede sammenslutninger bag hele denne historie.

Det er her, vi bliver nødt til at tage vores udgangspunkt, for faren behøver vi jo slet ikke at diskutere. Jeg læste lige nogle uddrag af en behandling, man havde i det amerikanske senat den 2. marts. Her oplystes bl. a., at heroinen som dødskilde havde overfløjet både færdselsulykker, selvmord og kræft i store dele af staterne. Når forholdet er det, tror jeg, vi skal betragte det som et meget alvorligt fænomen. Men det betyder igen, at vi, før vi når så langt som i De Forenede Stater og de andre hårdst ramte lande, må prioritere en lille smule.

Hvad er det for en opgave, vi står over for? Det er først den fysiske og senere den psykiske afgrænsning mellem dem, der bringer stofferne, og først og fremmest vores ungdom og derefter det store publikum.

Hvor det drejer sig om behandling af og stillingen til narkomaner, deler jeg fuldstændig de øvrige taleres indstilling om, at narkomanien, når den er nået ud i de former, vi ser i øjeblikket, ikke er noget, vi kan begynde at straffe. Det er noget, som vi gennem sociale foranstaltninger vil blive nødt til at afbøde som det sygdomsfænomen, det er.

Ja, jeg kunne også godt, hvis tiden ikke var så fremrykket, have fremhævet sammenhængen mellem denne smitte og hele den struktur og den sociale krise, vi har i samfundet. Det skal jeg lade være med, for vi har såmænd talt længe nok her.

Men jeg tror, at noget af det, som man i den givne situation i erkendelse af hele det internationale format, sagen har, skal henvise til, at det første felt, hvor kræfterne må forstærkes, er kampen mod, at stofferne overhovedet får adgang til landet i større målestok. Jeg tror, man kom for sent i gang, jeg tror, man kom for lempeligt i gang. Det lader til, at vi nu pludselig kan konfiskere smuglervarer og oven i købet foretage arresterationer af nogle af i alt fald de middelstore narkotiske forhandlere, særlig i den sidste tid.

Så er der spørgsmålet om apotekerne. Jeg har selvfølgelig ikke det mindste imod, at

man her laver den størst mulige vagttjeneste. Men samtidig med, at jeg fuldt ud godkender disse forsigtighedsforholdsregler, må jeg sige: jeg tror, det er på høje tid, at man holder op med alene at begrunde narkosmitten i det, som kommer fra apotekerne. Jeg tror, man klart må erkende, at det, vi allerede har i betydeligt omfang af morfinbase, LSD osv., kommer udefra, fra det store marked, som man er ved at få oparbejdet for regulær handel.

Nu ved jeg, hvor uendelig vanskeligt det er bare at få et nogenlunde overblik over disse ting. Men måske skulle vi nu og da se lidt på den kritiske debat, som også foregår ude omkring. Det er fuldstændig rigtigt, at det fattige Tyrkiet i de sidste år fra amerikansk side i allerhøjeste grad har været mistænkt for at levere 80 pct. af råstoffet til morfinbase og heroin. Men den sidste tids debat i USA har så at sige været et forsøg på at korrigere denne meddelelse, og det er oplysninger, som er fremsat både af FN's eksperter og af amerikanske eksperter. Det er rigtigt, at Tyrkiet udfører opium på det illegale marked i en mængde, som vurderes til en 60 t. Men ser vi på opiumsproduktionen og opiumsudførslen som helhed, er omtrent alle de ledende eksperter enige om, at den største del af heroinen, morfinbasen osv. kommer fra Sydøstasien, i særlig grad fra Laos og fra Vietnam, hvor amerikanerne i øvrigt har nok at gøre, fordi hovedopgaven efterhånden er blevet kampen imod opium.

Jeg tror altså, man skal være forsigtig med at antage de gængse meninger og tro, at det alene er det, som kommer fra Mellemøsten, man skal være forsigtig med. Det gælder i mindst lige så høj grad Sydøstasien, som tilsyneladende i øjeblikket er hovedcentret i hele den internationale narkotikahandel. Man regner med, at der årlig alene gennem Laos passerer ikke 60 t morfinbase, som udføres videre, men 900 t ifølge de oplysninger, som med uhyre grundighed og uhyre mange detaljer er indsamlet af et så stort og kendt amerikansk tidsskrift som Ramparts.

Det kan altså ikke skade, at man også har opmærksomheden henledt mod de skibe, som hertil eller til Hamborg kommer fra Sydøstasien, for nu forsøger amerikanerne jo at opkøbe alt Tyrkiets opium og betale bønderne for en overgangsperiode til af-